

nisuggusi kenna ennemuisseid juttusi, kui temma neile räkis, ei teand legi.

Perremees panni jo teist furd tubbakast pipo ja kitis jälle Jago wasto. Noor perrenaene watas ikka weel alt kulmo ja wastas järsko, kui legi tedda küssis. Teised naisterahwad teggid tööd, agga noor naene piddas käd sülles, ja wokki rattas lifus arwalt. Wanna Jaak teadis et Eiso, nenda hüüti norikud, olli rikka perrenaese ainus tüttar olnud, ja weel ei wöind sedda endist head põlwe ärraunnustada, kus temma emma üks kōif majatööd olli murret-senud, ja hel tütreke ei prukind omma walged näppud wokki jures ärrawāsītada. Sellepärast olli wanna Jaak ni waid, ta teadis: üks hea ndu on kui wihha rohhi lapsese, ei laps tedda wasta ei wōtta, kui se temmale õige wisiga ja õigel ajal ei sa antud.

Wimaks küssisid lapsed: Wist sa tulsetad üht ennemuisseid jutto mele, et sa nenda kaua järrele mõtled? ja hakkasid

tedda palluma, et ta sedda jutto räkiks. Ei seal wöind enam parrata, ei annud nemmad wannamehhele rahho, ja Jaak hakkas peale:

Se jut, mis ma teile tahhan räkida on minno emmaemmaga sündinud. Kūl teie isä mälletab weel wanna weski Anne. Temma olli wannaaego üks wägga priske illus ja rõõmsa melega innimenne, agga kahjo, ta olli ainus laps, ja temma isä olli enam wōlgo kui sisse tullemist. Ed olli ränk ja noor tüdruk tüddines wimaks nenda tööst ärra, et ta käd sülle panni, ja enam järrele mõtles, kuddas wisi kōif tööd wōiks forraga tehha.

Üks pädw istus temma jälle ukse ees, käd põlle al, ja kaebas:

Zummal anna andeks! mis minna waene loom pean ni paljo waewa näggema, paljo enam kui keif teised küllatrūdrukid. Olses ma ka kärmem kui päike, ussinam kui weski, ja wäggeram kui tulli, ommeti ei ma saaks kōif tööd tehha, mis majas